

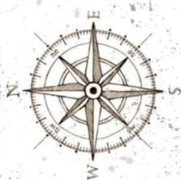

ANEMONE

VOĽÁNĚ PRAVDY

VĽADISLAVA HEROUTOVÁ

HIVRÁNIE

VĚDISLAVA HEROUTOVĚ

ANNE MONE

VOĽÁNĚ PRAVDY

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 30. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Vladislava Heroutová
Obálka a grafika © Vladislava Heroutová
Redakce a korekce: Michaela Labáková
Redakce: Lucie Zubalíková
Kontrola: Monika Kurucová
Soliska @bunny_the_reader

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

978-80-53005-21-0 (epub)
978-80-53005-22-7 (mobi)
978-80-53005-23-4 (PDF)

Věnováno všem utopistům, kteří mají ideální představu světa
ve své mysli.

„**R**oslyš, já chápu, že ti chybí. Každý nese smrt blízké osoby těžko, ale tyhle výmysly ti ji nevrátí,“ pronesl nevrlým tónem doktor.

„Výmysly? Myslíte si, že vám lžu? Viděla jsem to na vlastní oči,“ nenechala se dívka odradit. Stáli opodál od ostatních, ukrytí pod stromem před prvními kapkami blížícího se deště. Hosté se již rozcházeli a kapela dohrávala poslední smuteční píseň.

„Už jsem ti to jednou řekl a řeknu to znova. Prohledal jsem celé její tělo, ale o tom, co jsi mi říkala, jsem nenašel ani stopy. Nebylo to pro tebe jednoduché, ale musíš se s tím smířit a dát tomu čas,“ chytil ji pevně za ramena a snažil se ji utěšit.

„A to vám to nepřijde ani trochu divné? Ve zprávě je napsaná zástava srdce. Byl jste její doktor, víte moc dobře, že neměla problém se srdcem. Možná, kdybyste mě nechal...“ pokračovala, ale doktor jí razantně skočil do řeči. „A dost!“

Avšak i on si uvědomil, že to byla přehnaná reakce a zklidnil tón svého hlasu.

„Měla bys jít domů a možná se trochu prospat.“

„Jasně,“ odsekla a poznala, že u něj se pochopení nedočká. Proběhla uličkou okolo náhrobků a bez rozloučení zmizela mezi stromy.

Každým krokem cítila, jak déšť zesiluje a velké kapky jí do-

padají za krk. Pomalu šla po mokré cestě poseté barevnými listy, které kvůli silnému dešti dopadaly na zem. Byla cítit vůně lesa a v dáli se přes kopce táhla hustá mlha, ale i přes ni byly vidět krásné barvy podzimu. Okolí díky nim doslova zářilo v jasných odstínech, které dokázaly osvětlit i takto potemnělé počasí. Voda stékala po jejich dlouhých rudých vlasech, ale nezdálo se, že by jí vadila. Naopak, ten hustý déšť zakrýval slzy, jež jí tekly po tváři. Celá oděna v černém si takto kráčela po chodníku podél aleje vedoucí do města. Nebylo to nijak velké město, bydlelo tu sotva tři sta lidí a jediné, co by zde mohl člověk najít, byla stará benzínka a kavárna, kterou vlastnila jedna postarší dáma. Majitelka kavárny se jmenovala Barbara, ale všichni jí přezdívali Bebe a pro místní tu byla jako vlastní babička. Rádi chodili na její domácí pečivo a polévku, kterou dokázala uvařit opravdu z čehokoliv. A přesně tam měla dívka namířeno. Chtěla svůj žal zahnat přesně touto lahodnou polévkou. Věděla, že díky ní zapomene na vše špatné. Pár metrů před kavárnou se ale zastavila. Šaty už měla celé promočené a z vlasů mohla doslova ždímat potoky vody. Někdo by řekl, že se poběží rychle schovat, ale ona se místo toho rozhlédla kolem sebe. Když uviděla, že je v okolí jediná, kdo se prochází v tomto nečase, zvedla hlavu k nebesům. Z dáli se hnaly černé mraky a rozhodně to nevypadalo, že by mělo přestat pršet. Přiložila si ruku ke rtům, jako by chtěla do nebe poslat vzdušný polibek. Potom prudce foukla a počasí se během vteřiny doslova změnilo. Její dech byl tak silný, že odfoukl všechny černé mraky a mezi zbytky se začaly objevovat první sluneční paprsky. Slunce jí zahřálo do tváře a osvětlilo jasně zelené oči a pihatou tvář, která se poprvé nezdála být smutná. Vtom ale úsměv vystřídala panika. Hrozně se lekla, když naproti přes ulici uviděla mladou dívku, která ji celou dobu sledovala. Stála bez jediného pohnutí a na tváři měla malý pošklebek. Byla velmi divně oblečená, doslova jak z jiné doby. Na sobě měla zašedlou košili s nadýchanými rukávy, v pase staženou černým korzetem se zlatým vyšíváním, kožené upnuté kalho-

ty, vysoké šněrovací boty na podpatku a na boku měla malou červenou mošnu. Husté plavé vlasy měla stažené kolem hlavy zlatou stužkou. Jen na sebe dlouhou dobu beze slova zíraly. Blondýnky výraz se obrátil z úsměvu na výraz naděje a chtěla se rozběhnout naproti. Nevšimla si však, že na silnici před ní zrovna jede auto. Zrzka se k ní prudce rozeběhla a už z dálky křičela.

„Pozor, uхни!“ Ale na její slova moc nebrala zřetel.

Stihla přiběhnout a strhnout ji zpátky právě včas. Auto se kolem nich těsně prohnalo a jelo dál.

„Blbec, ani nebrzdil! Měla jsi štěstí, málem tě srazil,“ řekla dívka a natáhla k té vyděšené chudince ruku s obavami.

„Já jsem Annemone, ale můžeš mi říkat Ann,“ pravila, když jí pomáhala na nohy. Ta se třásla a chvíli nechápala, co se právě stalo, ale nakonec se s pomocí postavila.

„Děkuju, mně říkají Cora,“ vyhrkla.

„Co tě to napadlo? Vždyť ses ani nerozhlédla,“ spustila Ann. Cora se však zmateně zarazila. „Promiň, já nevěděla, že u vás něco takového jezdí.“

Nechápala její odpověď a chvíli jen mlčela, pak si ale vzpomněla, že Cora viděla, když použila svou schopnost a snažila se rychle rozloučit.

„Tak asi ahoj,“ řekla a chtěla odejít, ale dívka ji chytila za ruku.

„Počkej, nemůžeš odejít.“

Ann se otočila zpět už s našťvaným výrazem a sledovala ruku, která svírala její paži. Cora pochopila reakci na své dychtivé chování a ruku pustila.

„Kam jdeš? Můžu jít s tebou?“

„Do kavárny,“ odsekla Ann.

„Tak co kdybych tě na něco pozvala, jako poděkování za záchranu?“ dodala Cora a její obličej zářil štěstím, že dokázal obměkčit i zhrzené srdce Ann. Když dorazily do kavárny, cizinka se hned s údivem rozhlížela, ale Ann rovnou zasedla k nejbližší židli. Bebe dorazila k jejich stolu a místo pozdra-

vu hned uslyšela větu: „Upřímnou soustrast. Gaia byla moc hodná ženská a všichni jsme ji měli rádi.“

Nebyla to asi věta, kterou chtěla hned slyšet, přesto se zmohla na vřelé poděkování. Objednala dvě polévky a dva šálky kávy, a když Bebe odešla, všimla si pohledu Cory. Zarývala své oči do těch jejích.

„Dnes měla moje máma pohřeb, víš? Umřela přesně na moje dvacáté narozeniny,“ řekla Ann pro vysvětlení a přitom si znovu před očima promítla pohled na tělo matky, když ji našla na zemi v chodbě jejich domu. Doktorů ani nedokázali říci pravou příčinu smrti, ale Ann věděla, že matka byla zdravá a její smrt jí přišla podezřelá. Zvláště když na paži spatřila vypálené divné značky, připomínající nějaké runy. Tohle ale nechtěla před Corou říkat, přesto její odpověď překvapila více.

„Já vím.“

„Víš? Jak to můžeš vědět?“ podivila se.

„Ann, já bych ti asi měla říct, že...“ Ale zarazila se, když Bebe přinesla kávu. Annemone její slova ignorovala a s chutí se ponořila do šálku černé voňavé tekutiny.

„Byla to nepovedená hříčka osudu, měla jsem tolik otázek a ona mi stále slibovala, že mi na vše odpoví, až mi bude dvacet, a nakonec...“ pokračovala, ale Cora jí skočila do řeči.

„A já ti na ně mohu odpovědět,“ dodala a Ann se na ni jen nechápavě podívala. „Můžeš? Ještě jsem neřekla, jaké otázky jsem měla. Co jsi vlastně zač?“

„Ale ano...Třeba tvoje schopnosti,“ pokračovala, ale zrzka se zhrozila a rychle utnula konverzaci. Začala se rozhlížet kolem sebe, jestli je nikdo neposlouchá.

„A dost, vůbec nevím, o čem mluvíš,“ špitla. Cora se zklidnila, když pochopila, že by je nikdo opravdu asi slyšet neměl.

„Můžeme si někde promluvit samy, prosím?“

„Ne, to teda nemůžeme. Kdo vlastně jsi? Co jsi teda zač?“

Dívka si vydechla a opřená o židli se odhodlala k pravdě.

„Jsem stopařka.“

Annemonin výraz nebyl o moc více chápající. Naopak. „Jsem z království Hivránie. Poslali mě, abych tě našla,“ dodala. Ale Ann už se naštvála: „Co? Jaká Hivránie? Nic takového neexistuje. Co to má znamenat?“

„Tvoje matka pochází z Hivránie. Utekla sem a zabezpečila vchod ochranným kouzlem, abychom ji nemohli najít, ale teď, když umřela, kouzlo spadlo a my mohli...“ pokračovala, ale Ann ji zastavila zvednutím od stolu.

„Hele, nevím, co to na mě zkoušíš za vtipy, ale už jsem slyšela dost,“ řekla a odešla z kavárny. Cora se rychle zvedla a běžela za ní.

„Prosím, snažím se ti říct jen pravdu!“ křičela.

„Proč bych ti měla věřit? Vůbec tě neznám. Jak můžu vědět, že nejsi jen pomatená?“ řekla Ann zády ke Coře a pokračovala rychlým krokem po cestě.

„Tvoje matka se tě možná snažila chránit, a proto ti nic neřekla, ale já ti můžu všechno objasnit,“ naléhala. Ann se konečně zastavila a otočila se.

„Před čím by mě matka chtěla chránit?“

„Nevím, možná před pravdou, možná od ní sama chtěla utéct.“

Chvilí mezi oběma dívkami vládlo ticho, které nakonec prolomil další déšť. Znovu se silně rozpršelo. Annemone se otočila ke Coře zády a odběhla pryč. Běžela tak rychle, že myslela, že jí prasknou plíce, ale chtěla být co nejrychleji doma, pryč od toho všeho. Celý život věděla, že je jiná, a chtěla znát odpovědi na tolik otázek. Ale nikdy se nic nedozvěděla a teď, když se mohla pravdu dozvědět, byla natolik vyděšená, že jí ani nechtěla čelit.

Když doběhla domů, rychle za sebou práskla dveřmi a podívala se ještě oknem ven. Nakonec jí to přišlo absurdní, jako by zrovna tak křehká dívka jako Cora mohla nějakým způsobem někomu ublížit. Díky svým schopnostem zvládala jakékoliv nebezpečí vždy odvrátit. Jako třeba jednoho opilého jedince, který se ji snažil před rokem obtěžovat. Silou větru

ho dokázala odhodit několik metrů od sebe a praštit s ním o zeď nedalekého domu. Nikdo mu jeho povídání nakonec nevěřil, jelikož byl opravdu namol a ráno už ani sám nevěděl, jestli to byla pravda. Nebo když instalovali na náměstí novou sochu místního zakladatele. Řemeslníci nedávali pozor a socha jim proklouzla mezi rukama. Málem spadla na jedno dítě, ale těsně před ním tu sochu Ann zastavila větrem a odhodila na druhou stranu. Byla u toho hromada lidí, ale nakonec to svalili na boží záchranu nebo nějakého ducha. Přilákalo to tehdy i pár turistů, ale velmi brzy to vyšumělo a jejich město bylo zase stejný zapadákov jako předtím. Matka ale vždy věděla, že je to práce Ann a dost často ji za to kárala.

„*Musíš svoje schopnosti ovládat, víš, co by se stalo, kdyby na to přišli a našli tě,*“ říkávala. Teď, když si ta slova Ann opakovala v hlavě, začínaly dávat větší smysl. Co když se ji opravdu jen snažila chránit, proč by jinak vytvářela tu ochrannou bariéru. Možná Cora není tak milá, jak se na první pohled zdá. Otázkou spíš bylo, kdo by posílal stopařku, aby ji našla, a proč vlastně. Annemonina hlava se plnila dalšími a dalšími otázkami a chtěla na ně znát odpověď.

Seděla na posteli, sušila si ručníkem mokré vlasy a bez přerušení sledovala z okna déšť, který pomalu ustával. Postavila se a pomalu přistoupila k oknu. Chvilí se rozhlížela, ale když se podívala na cestu před domem, uviděla Coru a lekla se. Stála tam celá promočená a nešťastně hleděla k oknu. Jen ji pozorovala a váhala, zda má otevřít. Ale nakonec se sebrala a šla ke dveřím. Cora by přece jen mohla být jediná, kdo by na vše mohl znát odpověď. Odemkla dveře, a aniž by jí něco musela říkat, Cora pochopila a vběhla dovnitř. Celá zmoklá stála na chodbě, ruce tiskla k sobě a cvakala zuby. Ann se postavila naproti ní a zvedla ruku nahoru. V dlani se jí najednou začal objevovat malý obláček, který postupně nabýval na velikosti, a když byl dost velký, Ann ho poslala směrem ke Coře. Vír se jí obehnul kolem těla a lehce ji nadzvedl, jako by se snažil povznést dívku do výšky. Potom Ann svěsila

ruku dolů a s vírem zmizela i všechna voda z Cořina těla. Stála tam dokonale suchá a uhlazená. Nestačila se divit a s ústy dokořán se prohlížela.

„Páni, já... Děkuju,“ řekla po chvilce. Ann se jen s úšklebkem zasmála a vydala se směrem do kuchyně. „Dáš si čaj?“ zavolala na stopačku, která se stále zkoumala.

„Jo, jasně,“ špitla a běžela za Ann přes jídelnu.

Když Ann uvařila čaj, položila ho před Coru, sedla si naproti a hned nahodila výraz, který očekával odpovědi. Dívku to dost znervózňovalo, těkala pohledem jinam a hlasitě usrkávala čaj.

Když Ann viděla, že jí nic neřekne, začala sama.

„Fajn, tak se budu ptát.“ Ale nevěděla, na co se zeptat jako první. Cora jen nadšeně čekala na otázky a byla připravená na ně odpovídat. Ann si ale v mysli nedokázala utřídit ani jednu věc, kterou vlastně chtěla vědět a jen beze slova koukala do zdi.

„Možná začnu já,“ zarazila ji Cora. „Království, odkud jsem přišla, se jmenuje Hivránie. Odtud pocházela i tvá matka, která utekla, když čekala tebe. Není to země jako je tahle, to proto máš ty schopnosti.“

„Počkat, takže ty je máš taky?“ skočila jí Ann do řeči.

„Ne, schopnosti mají jen členové královských rodin. To proto měla tvá matka také schopnosti,“ pokračovala Cora.

„Ano, dokázala ovládat všechny rostliny. Takže chceš říct, že jsem z královské rodiny?“ zarazila se Ann.

„No, Gaia byla, tvůj otec už asi ne,“ dodala Cora nejistě a Annemone se na něj neptala. Od své matky věděla, že se na něj nikdy ptát nemá, a už se s tím natolik smířila, že se ani Cory nezeptala. Možná ani nečekala, že by k němu mohla něco říct. Cora usrkla poslední doušek čaje a podívala se na Ann. Hlavu si plnila dalšími otázkami, a tak ji raději utnula.

„Možná bychom si měly odpočinout, nechci tě hned moc zatěžovat.“

Na výrazu Ann bylo vidět zklamání, ale nakonec jen chápavě

kývla. Odvedla stopařku do ložnice, která měla nádech do fialové a na každém volném místě stála květina. Vypadalo to spíše jako ve skleníku a střešním oknem do pokoje proudilo světlo zapadajícího slunce. Z celé místnosti doslova sálalo teplo a vůně květin.

„Tohle býval pokoj matky, jestli ti to nevadí,“ řekla. Cora jen zavrtěla hlavou a usmála se. Když Ann odešla, mohla si prohlédnout pokoj podrobněji. Na stolku bylo mnoho fotografií s Annemone, hromada barevných minerálů, sušené bylinky a krabička s doutníky, které si nejspíše vyráběla sama a voněly jako hřebíček a listy kopřiv. Nad postelí měla pověšenou jednu sušenou květinu. Cora hned poznala její vůni a světle modré okvětní lístky. Byla to kafuna, bylina, která pocházela z Hivránie a která měla moc chránit dům od zlých lidí. Dala se najít jen pomocí kouzla a byla dosti vzácná.

„Rozhodně jsi tu z toho udělala nedobytnou pevnost, Gaio,“ řekla si Cora sama pro sebe. Vzala květinu a schovala si ji do koženého váčku, který vytáhla z brašny. Lehla si do postele a snažila se usnout, ale její myšlenky byly někde jinde. Tížilo ji svědomí, že Ann neprozradila, kdo ji vlastně poslal a proč. Nechtěla dívce nijak ublížit, i když k tomu byla nucená a neměla moc na výběr. Lehla si na záda a zírala do stropu, zabraná do svých myšlenek. Hlavou si promítala milion možností, jak by mohla tuto situaci vyřešit. Sáhla si pod košili a vytáhla přívěsek, který jí visel na krku. Byl to stříbrný medailonek s vyrytým erbem obrostlým trním. V erbu byla vyobrazena růže a sekera. Když Cora medailonek otevřela, byl v něm obrázek mladého muže. Měl delší hnědé vlasy učesané dozadu, pronikavé modré oči a přes celý obličej se mu táhla jedna dlouhá tenká jizva.

„Vydrž, bratře,“ řekla, zacvakla medailonek a vstala z postele. Bylo už velmi pozdě a celý dům byl zahalen ve tmě a tichu. Ann už spala, ale dveře do ložnice měla pootevřené. Cora se tichým krokem vplížila až k posteli a vytáhla malou lahvičku s třpytivým práškem. Chtěla ji otevřít, ale když se

podívala na Ann, zarazila se. Dolehla na ni úzkost a pocit viny. Byla na ni tak laskavá. Zachránila jí život, když ji málem srazil ten stroj, a důvěřovala jí natolik, že jí bez obav nabídla útočiště svého domova. Cora strčila lahvičku zpět do brašny, prudce se otočila a rychlým krokem zamířila ke vchodovým dveřím. Potichu otočila klikou, aby nevydala příliš hlasité cvaknutí. Vyběhla z domu a běžela směrem k lesu. Ann ale vůbec nespala a když uslyšela Coru odcházet, prudce vstala, oblékla se a vyběhla ven za ní. Rozhlížela se kolem cesty, ale byla opravdu veliká tma a do toho ještě tak silná mlha, že nemohla dívku najít. Nakonec si v dáli všimla slabého stínu. Byla to Cora a zrovna zašla do lesa ke starému mostu. Ann se rozeběhla a snažila se ji dohnat, ale když k místu dorazila, nikdo tam nebyl. Nebylo možné, aby se takhle vytratila, byla jen malý kousek od domu.

„Coro!“ zakřičela. Nikdo se neozval.

Nakonec si jen nešťastně povzdychla a přiblížila se pomalým krokem k mostu. Byl to hodně starý most, který byl postavený ještě z kamene a stál tu už několik stovek let. Cesta, jež přes něj vedla, byla už dávno zarostlá a řeka, kterou přetínal, už vyschla natolik, že nebylo vidět ani koryto pod ním. Místní mu říkali most víl, ale Ann na něj skoro nikdy nechodila. Pokaždé, když se k němu přiblížila, pocítila tíhu na hrudi, která ji nutila odejít. Teď, když se k němu ale pomalu nahnula, si uvědomila, že ten pocit, který dříve mívala, je pryč. Naopak převládala síla, která ji k němu táhla víc a víc. Přesto, že byla chladná noc, cítila na mostě teplý vánek a vůni moře. Natáhla paži. Chtěla zjistit zdroj toho přívalu tepla, ale její ruka až po zápěstí najednou zmizela. Ann se lekla a rychle ji stáhla zpět k tělu. Vyděšená se prohlížela ze všech stran a nechápala, co se právě stalo. Odhodlala se přiblížit znovu. Čím dále se natahovala tím více se jí ruka ztrácela. Pocit strachu dívce stále v hlavě napovídal, aby se otočila a utíkala domů. Už jen to, že následovala cizinku do lesa bylo dosti riskantní. Kdokoliv jiný by se v takové tmě neodvážil

ani před dům, natož do černého háje, který obrůstal jejich město. Zvědavost jí však nedovolila odejít. Kam se vlastně měla vrátit? Do prázdného domu, kde vše připomínalo její mrtvou maminku? Do ulice, kde znala sotva pár sousedů? Do města ve kterém sice vyrůstala, ale přátele jejího věku by spočítala na jedné ruce? Chtěla znát pravdu a tušila, že právě za tím mostem ji nalezne. Sebrala veškerou odvahu a vykročila kupředu. Celé tělo se do této neviditelné stěny ponořilo a Ann oslnil zářivý příliv světla. Chvilí jen mžourala, aby si její oči zvykly. Když se konečně jasně podívala, zjistila že už dávno nestojí na mostě.

Stála před vchodem do skály a před ní se rozprostírala nádherná krajina. Slunce začalo vycházet a osvětlovalo travnaté pláně a kopce porostlé jehličnatými stromy, které byly ještě v ranním oparu. V dáli se o útesy lámaly vlny černého moře a jeho vůně se táhla přes kopce až k Annemone. Nemohla se tou krásou nabažit a zplna natáhla do nosu vůni toho všeho. Do uší jí začal ladně znít zpěv ptáků. Ale nebyl to zpěv, který by kdy slyšela. Ptáci se navzájem svým pípáním doplňovali a vytvářeli nádherný orchestr. V tom ale dívku z poslouchání vyrušil jiný zvuk.

„Ann?“ ozvalo se kousek od ní. Byla to Cora a tvářila se udiveně. „Jak ses sem dostala? Co tady děláš?“ Její překvapený výraz vystřídal naštvaný.

„Šla jsem za tebou. To jsem ale netušila, že se dostanu sem. Proč jsi odešla?“

Cora se začala vyděšeně rozhlížet a chytla Ann pevně za ruku.

„Honem, nedaleko je jedna hospoda, tam se schováme,“ řekla a táhla ji jak splašená. Přesto, že se snažila na Coru mluvit, ta nevnímala a neustále těkala očima všude kolem sebe. Běžely přes les a cestou se Ann stihla jen matně zorientovat.

Stromy byly jiné než u ní doma. Jejich větve se kroutily do spirál a jehličí bylo sice zelené, ale konce se zabarvovaly do fialové. Bylo tak jemné, že vlálo jak nejjemnější příze. Když přeběhly přes háj, Cora se zastavila u jednoho stromu a schovala se za něj. Kousek od nich se už nacházela jistá hospoda a stopařka zjišťovala, jestli je vzduch čistý. Ann se schovala za ni a špitla: „Kde to vlastně jsme?“

Dívka si jen povzdychla. „Kde bys asi tak řekla? Vůbec jsi za mnou neměla chodit.“

Když si byla jistá, že je vše v pořádku, doběhla ke dveřím domu a pokynula rukou Ann, aby ji následovala. Chtěla se za ní vydat, ale když procházela kolem hospody, spatřila vedle stát strom, na kterém byly podivné plody. Vypadaly jak tmavě červená jablka. Nebyla však kulatá, ale všemožně hrbolatá. To, co se ale Ann nezdálo, bylo, že se plody lehce pohupovaly ze strany na stranu a potichu pískaly. Vypadalo to, jako by celý strom tančil, a Ann jen sledovala ten tanec. Koruna stromu se táhla až nad domek, který byl válcového tvaru s vysokou špičatou střechou podobající se klobouku porcelánového trpaslíka. Měl velké zelené dveře, zapuštěné v kamenném oblouku, porostlé plevelem, který zářil velkými, jasně oranžovými listy.

„Tak pojď“, nervózně šeptla Cora.

Obě vběhly do domu, kde naštěstí nikdo nebyl. Jen starý hostinský, který za stolem leštil džbánky. Byla to malá temná hospůdka s krásné vyřezávanými trámy a kamennou podlahou. Uprostřed stál jeden velký stůl a za ním hořel v krbu oheň. Nad plameny se houpal zavěšený kotlík, ve kterém bublalo cosi podivného a zeleného. Když hostinský uviděl Coru, tak hned zbystřil.

„Jak ses sem dostala? Myslel jsem, že tě drží na hradě.“

Stopařka se k němu přihnala a zacpala mu pusou rukou, aby ho utišila.

„Tiše... Potřebuju, abys nás na pár dní schoval,“ špitla. Ale hostinský z toho zrovna radost neměl.

„Jsi blázen? Jestli zjistí, že jsem tě tu schoval, tak mě za to popraví!“ zděsil se.

Ann nejistě přistoupila k nim. „Ty jsi něco provedla?“ zeptala se.

„Co je to? Kdo to sakra je? Co to má na sobě?“ udivil se hostinský a zamračil se na ni.

„Tvá královna, tak poslechni a koukej připravit něco k jídlu a nějaké šaty pro ni. A pohni!“ poručila Cora a vložila mu do dlaně velkou zlatou minci. Hostinský se podíval na Ann pohledem, jako kdyby viděl ducha. Lehce se uklonil a běžel vše přichystat. Blondýnka si sedla k velkému stolu a pohledem stále obhlížela okolí.

„Proč jsi mu řekla, že jsem jeho královna?“ podivila se Ann a sedla si naproti.

„Možná jsem prozradila víc, než bylo třeba. Tahle zem dříve patřila tvé matce, než ji zdejší král dobyl.“

„A co je zač? Ten král,“ ptala se dál Ann, ale na to se nehtělo odpovídat asi nikomu v této zemi. Hostinský přinesl dvě polévky a džbánec s něčím, co vypadalo jako napěněné víno. Hromádku oblečení položil před zrzku a přitom si ji nenápadně prohlížel.

„Nejdřív se najez a převleč. Nemůžeš tu chodit v těchto šatech,“ řekla Cora s poukázáním na její noční košili pod kabátem a pustila se do jídla. Ann byla sice stále zmatená, přesto hlas kručícího žaludku přehlušil její myšlenky. Byla to spíše směsice rozvařeného zeleniny než polévka. Nimrala se v ní lžící a rozhlížela se okolo. Nad pultem visela klec se dvěma žlutými ptáčky, svazky sušených bylin a něco jako vyschlé kousky zvířecích nožiček. Znechuceně se jen zašklebila a odstrčila polévku od sebe. Vstala a šla se raději do vedlejší místnosti převléknout. Oblečení, které dostala, bylo opravdu pěkné. Vzala si černou halenku, která byla vzadu dlouhá až k zemi, černé kožené kalhoty, kabátek se zlatým vyšíváním a tmavě hnědé vysoké boty. Byly dosti podobné těm, co měla na sobě Cora. Když se Ann vrátila, dívka se na ni jen překva-

peně podívala.

"Páni, moc ti to sluší, jsi jak pravá Hivráňanka," zasmála se.

„Poslyš, o co tady vlastně jde? Proč tě drželi na hradě?“

zvážněla Ann a zamračila se. Dívce chvíli trvalo, než se odhodlala říct Ann pravdu, ale nakonec se rozmluvila.

„Potřebovali mě, abych tě našla. Drží na hradě mého bratra a slíbili mi, že jestli tě přivedu, tak ho pustí.“ Vytáhla medailonek, aby ukázala Ann obrázek svého staršího sourozence.

„Cože? Kdo?“ řekla nechápavě, vzala do ruky medailonek a všimla si i erbu na něm.

„Král Arlo... Zemřela mu žena, když mu porodila druhého syna a on se chtěl opět oženit...s tvou matkou,“ dodala Cora. Ale Ann nahodila ještě více zmatený obličej. „Jenže tvoje matka milovala jiného a odmítla ho. Nejspíše proto i utekla.“ Pro Annemone to bylo šokující zjištění a s výdechem se opřela o židli. Pocity se mísily a chtělo se jí v tu chvíli brečet. Tohle všechno matka celou dobu dokázala tajit. To, odkud vlastně je a co je zač.

„Tak jo. Možná to celé byla chyba. Myslím, že měla asi důvod proč mi o této zemi a její minulosti neřekla. Asi bych se přece jen měla vrátit zpátky domů. Nechci tebe nebo tvého bratra přivést do neštěstí, ale na tohle nejsem připravená.“

Cora se při těchto slovech zarazila. Snad i doufala, že její slova přesvědčí Ann k odchodu a jen lehce kývla. Pomalu vstala, připravena doprovodit dívku zpátky k portálu, avšak Ann stále seděla a zamračeně sledovala pult u vchodu.

„Co se děje?“ zeptala se, když si všimla jejího výrazu, a podívala se stejným směrem.

„Tam v té kleci... Předtím tam byli dva ptáci a teď je tam jeden,“ řekla a Cora se zděsila.

„Sakra, ten starej parchant!“ křikla a začala rychle balit věci.

„Honem, jdeme,“ popohnala Ann, ale už bylo pozdě. Najednou se prudce rozrazily dveře a do hospody vtrhla skupina vojáků. Byli černě oděni a přes hrudník měli kyrys s erbem, který vyobrazoval tři věže a přes ně dva překřížené meče. Na

hlavě měli špičaté přilbice a celé tělo jim zdobily tmavě modré šerpy se stejným erbem. Cora se lekla a stoupla si ochránářsky před Ann, avšak neúspěšně. Stráže přiběhly, silně ji popadly a svázaly stopaře ruce.

„Coro?“ vyhrkla ze sebe vyděšeně Ann a snažila se k ní přes vojáky dostat. Když do hospody vstoupil vůdce gardy, všichni ztichli a čekali jeho rozkazy. Byl to vysoký muž, ze kterého už od pohledu šel strach. Měl zrzavé vlasy stažené dozadu a na skráních, kde je měl vyholené, se mu táhlo do tváře několik jizev. Chyběla mu půlka ucha a pravé oko, přes které mu vedla jizva, měl světlejší než to druhé. Na mohutných rukou měl různá drobná tetování a jeho zamračený pohled budil u každého respekt. Rozhlédl se po místnosti a pak pomalu předstoupil před Ann. Beze slova si ji prohlédl. Následně přistoupil ke Coře a ještě klidným hlasem řekl: „Měla ses s ní přemístit rovnou na hrad, proto jsem ti dal ten prach.“

„Nebylo třeba. Já jsem ji nechtěla brát na hrad. Zjistila jsem, že nemá žádné schopnosti. Králi Arlovi bude k ničemu,“ snažila se něco vymyslet. Ann pochopila, že by měla hrát její hru a mlčet.

„To posoudí někdo jiný,“ pronesl velitel, nahnul se a pošeptal jí do ucha: „Myslel jsem, že ti na tvém bratrovi záleží víc.“ Cora nic neříkala, jen se naštvaně zamračila a nakonec mu plivla do tváře.

„Odved'te ji!“ ucedil naštvaně, když si otíral obličej od slin. V tu chvíli se musel hodně ovládnout, aby stopaře neublížil. Po tom, co vyvedli Coru ven, se otočil k Ann, aby se představil. „Jmenuju se Axel a jsem generál armády krále Arla,“ poklonil se lehce. „Myslím, že by s vámi můj pán rád mluvil.“

„Já s vámi nikam nejdu,“ rozzlobila se Ann. Axel se jen zasmál: „To nebyla otázka.“ Pokynul svým vojákům, kteří čapli dívku za ruce a násilím ji táhli ven. Ta se ale natolik vzpouzela, že ji nakonec jeden z nich udeřil loktem do tváře, aby se zklidnila. Nečekal však, že omdlí a padne k zemi. Přehodil si

Ann přes rameno a nesl ji ven, kde už byli všichni připraveni na koních. Cora seděla na hřebci před jedním vojákem. Když uviděla společníci v bezvědomí, zděsila se.

„Ann!“ vykřikla. Ale voják si jen její bezvládné tělo položil přes oře a rychle naskočil. Axel vykřikl povel a rukou pokynul k východní straně. Uháněli bleskovou rychlostí přes lesy a louky. Ann se lehce probírala, až když přejížděli přes brod, a slyšela, jak na ni někdo pořád volá. Po pár hodinách jízdy konečně otevřela oči, právě když vjížděli do města. Zvedla hlavu, aby se rozhlédla, kde vlastně je, a jako první uviděla Coru, která si při pohledu na ni s úlevou vydechla. Když se ale podívala před sebe, nemohla věřit vlastním očím. To, co spatřila by si nepředstavovala ani v nejdivočejším snu. Město, kterým projížděli, rozhodně nebylo jako každé druhé. Cesta skládaná z krásných bílých mramorových dlaždic, jež byly vyřezávané do nejrůznějších tvarů a připomínaly květy, zářila do očí. Každý dům postavený z krásného žíhaného dřeva byl minimálně dvacet metrů vysoký a s několika patry. Ale vypadaly, jako by měly každou chvíli spadnout. Kroutily se do všech stran a na každém poschodí bylo několik malých balkónů, ověšených různými květinami. Ani jednu z těch květin Ann nikdy v životě neviděla. Některé jí připadaly, že se dokonce vznášely, jiné zas vydechovaly barevný prach nebo lehce poblikávaly. V každém domě byl v přízemí malý obchůdek, kde prodávali všechno možné. Od knih, květin a potravin až po krystaly, vyřezávané dřevěné sošky a dokonce i všemožné barevné ptáčky. U obchodu s ptáky si Ann všimla různých nápisů – *Poštovní ptáci*, *Zpěvní ptáci*, *Psací ptáci*, dokonce i *Kouzelní ptáci*. Lidé se procházeli po ulicích a všímali si svého. Strážé nikoho nevyváděly z míry, natož aby někdo řešil, proč vezou Ann a Coru na hrad. Když vyjeli z města, objevil se před nimi velký most, který vedl přes čirou křišťálovou řeku. Jen co se Ann podívala do řeky, uviděla azurově modré ryby, které se třpytily natolik, že bylo skrz vodu vidět každou z nich. Na břehu seděli rybáři, kteří tyto ryby lovili, a pokaždé, když nějakou chytili, pouze z těla

pouze sloupili světélkující šupinky a pak ji hodili zpět do vody. Zhrozila se nad tímto barbarstvím.

Když se podívala za most, uviděla vysoký hrad, jenž náhle zastínil slunce. Měl tři vysoké věže tyčící se k nebesům. Byl celkem ponurý a tmavý a v jeho oknech vlály tmavě modré prapory. Přesto byla tato stavba natolik úchvatná, že vzala Ann úplně dech. Lidé, kteří se pohybovali kolem hradu, byli oblečení mnohem bohatěji než lidé z města. Ženy měly barevně zdobené šaty ověšené třpytivými šperky a muži dlouhé kabáty s různě zdobenými výločkami na ramenou. Obyvatelé hradu naopak zbystřili, když uviděli strážce s ženami v sedle. Šeptali si mezi sebou a ukazovali nenápadně na Ann. Když dorazili k bráně, strážce zastavily a slezly z koní. Cora se chtěla hned rozeběhnout.

„Ann, jsi v...!“ vykřikla, ale vojáci ji stáhli zpátky a vedli obě dívky směrem do hradu. Brána do něj byla majestátní. Vrata, která se zrovna otevírala, byla zdobně kovaná. Zobrazovaly se zde výjevy z různých bitev a korunovací a uprostřed visela dvě veliká klepadla v podobě dvou kančích hlav. Ann si vchod do hradu ani nestihla prohlédnout a už ji strážce vlekly dovnitř. Cestou si omylem sáhla na rty a zjistila, že rána, kterou jí voják zasadil, ji stála natržení rtu a stále lehce krvácela. Procházeli dlouhou chodbou po jasně červeném koberci, který byl položen na kamenné podlaze. Světlo z oken procházelo skrz barevné vitráže a ozařovalo brnění a zbraně všemi barvami. Na konci chodby byl vchod do korunního sálu, kde se zastavili, a jelikož byly dveře otevřené, mohla Ann nakouknout dovnitř. Místnost byla plná krásně oděných žen i mužů a všichni popíjeli ze zlatých pohárů a konverzovali. Když komoří uviděl generála, uklonil se mu a přešel místnost až k trůnu. Zatímco Ann stála s vojáky, Cora se k ní nenápadně přiblížila a lehce chytila za ruku.

„Ann, moc se ti omlouvám,“ začala, ale Ann jí skočila do řeči. „Neomlouvěj se, já vím, že jsi to dělala pro svého bratra, a nezlobím se,“ usmála se na Coru.

„Nemusíš se bát, tobě nic neudělají,“ dodala Cora, ale strážný ji stáhl zase zpět k sobě, když zbystřil, že se dívky baví.

Vtom se v místnosti ozvalo silné zaklepání hole, kterou komoří hlasitě bouchal do kamenné podlahy.

„Výsosti, generál Axel,“ zvolal a pokynul muži. Když uslyšel své jméno, přišel k Ann, přitáhl si provaz, kterým byla svázaná na rukách, a podíval se jí do tváře. Uviděl její rty. Chytil ji za tvář a natočil k sobě, aby si ránu prohlédl. Podíval se na muže, který ji udeřil, a hlasitě si povzdychl.

„Tak pojď,“ řekl. Prudce přitiskl dívku k sobě, až sebou škubla, a táhl ji směrem do sálu. Panstvo se před Axelem rozestoupilo a všechny pohledy momentálně visely na Ann. Pomalým krokem se vlekla za vojákem a její jasně zelené oči nervózně tékaly po celé místnosti. Nevěděla, kam se dívat dříve, jestli sledovat krásy sálu, nebo nepříjemné pohledy lidí. Nakonec svůj pohled upřela na krále na konci uličky. Seděl na vysokém trůnu, který měl několik vyřezávaných sloupků. Byl to již postarší muž, přesto na svůj věk velmi pohledný. Po celou dobu se zájmem sledoval přicházející dívku. Jeho prosedivělé vlasy mu zasahovaly do tmavě modrých očí a jedním koutkem rtů se usmíval. Když se zastavili před králem, Axel se před ním hluboce uklonil. Ann však zůstala stát. Když uviděla, jak to některé okolo pobouřilo, hrdě zvedla hlavu a podívala se vážným pohledem k trůnu. Její zrak však periferně sjel směrem na dva mladíky, kteří stáli nedaleko. Pousmáli se nad Anniným chováním a dál sledovali dění. Jí ale naopak úsměv spadl, jelikož byli oba dva velmi pohlední, a nevěděla, na kterého se dívat dříve. Jeden z nich měl dlouhé blond vlasy až na ramena, které se mu vlnily okolo hlavy, a tmavě modré oči jako nejhlubší oceán. Druhý byl naopak černovlasý s vlasy uhlazenými dozadu a jeho oči byly černé jako uhel. Byli opravdu jako jing a jang a Ann při pohledu na ně znervózňela. Nebyla však jediná. Všimla si, že i oni ji sledovali s úžasem. Král beze slova vstal a šel směrem k zajatkyni. Přiblížil se k ní velice blízko,

až znejistila a čelo jí polil studený pot. Sjel pohledem na její rty a potom se podíval na Axela.

„Kdo to udělal?“ zeptal se a generál otočil hlavu na vojáka, který stál za Ann. Král bez jakékoliv emoce přistoupil k muži, vytáhl z jeho pochvy meč a přede všemi ho bodl do hrudi. Všichni vyděšeně hekli, ale ten, kdo byl nejvíce vyděšený, byla Ann. Právě probodl jednoho ze svých mužů přímo před ní, a to jen kvůli tomu, že jí natrhl ret. Vytřeštěně se podívala na Coru a ta se jí snažila pohledem uklidnit. Přes to všechno, co se dělo kolem, se snažila Ann zachovat klid. Podívala se znovu na krále, ale lekla se, jelikož se opět díval velice zblízka.

„Jsi opravdu moc hezká. Tvé jméno?“ zeptal se a ona jen špitla: „Annemone.“

Chvíli si ji ještě prohlížel, a nakonec se odtáhl a přistoupil ke Coře. „Proč jsi porušila naši dohodu?“ zeptal se a Cora koktavě odpověděla.

„Nechtěla jsem dohodu porušit, ale když jsem zjistila, že nemá žádné schopnosti, chtěla jsem se vrátit sama. Ona mě ale bohužel sledovala.“ Ann se bála, aby král Coře uvěřil to, co mu řekla.

„Skutečně nemá schopnosti?“ a otočil se na Ann. Ta nic neřekla a jen sklopila pohled do země. Chvíli přemýšlel a pak si jen zamrmal pod knírkem: „Popravdě, kdyby nějaké měla, nebylo by tak snadné ji sem dovléct.“ Ann vydechla. Jeho výraz byl ale pořád plný pochybností.

„Teď, když jsem ji přivedla, byste mohl pustit mého bratra,“ naléhala Cora. Král pomalým krokem došel zpět k trůnu a posadil se.

„Přiveďte ho,“ pokynul strážím a ti se vydali do žaláře. Annemone stála na místě jak přikovaná a stále cítila pohled nejen krále, ale i těch dvou mladíků. Vzpomněla si, že Cora mluvila o tom, že král má dva syny, a napadlo ji, že by to mohli být právě oni. Po chvílce stráže předvedly vězně. Dívka k němu hned přiběhla a padla mu kolem krku.

„Thomasi!“

„Coro, vrátila ses,“ vyhrkl a také ji objal.

„Můžete odejít, ale Annemone tu zůstane,“ řekl po chvilce vladař. Cora chtěla něco namítnout, ale Ann ji pobídla k odchodu. Přesto, že se jí to nelíbilo a bála se o ni, nakonec i s bratrem odešla. Doufala, že má plán a postará se o sebe sama.

„Proč mě tu vlastně chceš?“ odsekla králi našťvaným tónem a mnozí byli překvapeni její drzostí.

„Nechal jsem tě přivést, jelikož jsi poslední ženskou následnicí trůnu. Věděl jsem, že budeš mít také schopnosti, a po smrti tvé matky jsem tě mohl konečně vyhledat.“

„Já žádné schopnosti nemám,“ namítla rychle.

„Vezmeš si jednoho z mých synů a porодиš mu mnoho dětí, které budou mít také schopnosti.“

Ann se zděsila a ostře se podívala na jeho dva potomky. S vážným pohledem sledovali zajatou dívku a nijak neprotestovali.

„Já si nikoho brát nebudu a jak jsem již řekla, žádné schopnosti nemám,“ zopakovala rozrušeně Ann. Ale král se jen nahlas zasmál.

„Nevím proč, ale tohle ti nevěřím, a proto se sám přesvědčím,“ řekl a zvedl ruku, ze které záhy začaly pomalu šlehat plameny. Ohnivý pás, který mu vyšel z dlaně se obkroužil kolem Annemone a začal se pomalu víc a víc stahovat. Ann se vyděšeně rozhlédla. Kruh se stále zmenšoval a žár z ohně ji začínal pálit po celém těle. Ruce měla přece jen stále svázané.

„Řekla jsem ti, že žádné schopnosti nemám!“ křikla znovu na krále.

„Pak pro mě nemáš žádnou cenu,“ odpověděl a začal k Ann stahovat pás rychleji.

Snažila se vymyslet nějaké východisko. Rozhlížela se kolem sebe, aby na něco přišla. Ale bylo pozdě. Plameny se k ní přiblížily tak rychle, že neměla šanci vymyslet něco jiného, a musela se zachránit i za cenu, že by jim ukázala svou moc.

Podívala se na svázané ruce a otočila dlaně směrem k sobě. Začala mezi nimi vytvářet silný tlak vzduchu, až nakonec lano nevydrželo a roztrhlo se. Jakmile se přetrhlo, Ann roztáhla ruce od sebe a jedním sfouknutím uhasila veškerý oheň během vteřiny jak svíčku. V sálu se rozhostilo neuvěřitelné ticho a všichni jen s překvapeným výrazem přihlíželi. Jediný, kdo se netvářil překvapeně byl král. Ten se naopak zešíroka usmíval. Ann, která měla stále paže roztažené, jen našťvaně zvedla hlavu a podívala se na Arla.

„Spokojený?“ řekla tiše.

„Ani nevíš jak,“ zasmál se znovu. Všichni si začali něco šepetat. Sledovala jejich vyděšené tváře. Rozhodně si získala i pozornost obou princů, kteří jí věnovali pohledy, nad kterými by roztála nejedna dáma. Král poté pokynul Axelovi a ten chtěl drapnout Ann za ruku. Ta však byla v takovém rozpoložení, že poslala vojákovi silný závan větru do obličeje, aby ho zastavila. Celý se zakymácel a vítr ho odfoukl o několik metrů dál. Sehnul se k zemi a klekl na jedno koleno, aby se vyvaroval pádu. Nejdříve se tvářil překvapeně a našťvaně zároveň, ale nakonec se prudce zvedl a přiběhl k ní. Silou Ann popadl za ruku a přitáhl ji k sobě.

„Nesahej na mě, umím chodit sama! Pust' mě. Chci zpátky domů.“ vzpouzela se Ann.

„Generále!“ okřikl ho král. „V rukavičkách, ano?“ dodal a Axel jen kývl. Odvedl Ann pryč ze sálu a táhl ji úzkou chodbou, která vedla k pokojům pro hosty. Průchod byl světle zeleně malovaný a všude po zdech se táhla malba rodokmenu. Dlouhá liána rozvětřující se do všech stran, jež na každém konci měla bílou květinu, ve které byla podobizna člena královské rodiny, se vlnila po jejím pravém boku. Na konci chodby končila i linie, kde posledními květy byli dva princové. Malby jejich tváří byly věrné kopie pravé podoby. Ann si všimla, že u každé tváře byl zakreslen malý kroužek, s různými obrazci. Král Arlo měl v kruhu malý plamínek. Nad ním byla vyobrazena jeho zesnulá manželka Wenna s malou